

Sygn. akt V CSK 148/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie ze skargi M. G.
o wznowienie postępowania
zakończonym prawomocnym postanowieniem
Sądu Rejonowego w B. z dnia 20 marca 2012 r.,
w sprawie z wniosku J. G.
przy uczestnictwie M. G., M. Gu., R.F., Gminy B. i Skarbu Państwa - Starosty
Powiatowego w B.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 września 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej M. G.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 28 października 2014 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W sprawie ze skargi o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w B. z dnia 20 marca 2012 r., stwierdzającym nabycie własności nieruchomości przez Ma. G., Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację uczestnika M. G. od postawienia Sądu Rejonowego w B. z dnia 23 maja 2014 r. oddalającego skargę.

W skardze kasacyjnej wniesionej przez tego uczestnika od wyroku Sądu Okręgowego wnioszek o przyjęcie skargi do rozpoznania oparty został na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (postanowienie SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, postanowienie SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.).

W odniesieniu do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga to, by przedstawione zagadnienie prawne było istotne, co wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub precedensowym charakterze. Chodzi o takie zagadnienie prawne, którego wyjaśnienie usunie istniejące wątpliwości i pozwoli przyjąć odpowiednią wykładnię określonych przepisów prawa.

Kwalifikacji takiej nie można przypisać zagadnieniu prawnemu sformułowanemu w skardze kasacyjnej uczestnika, którego istotność wiąże skarżący z doniosłością podniesionych w ramach podstaw skargi zarzutów, nie przedstawiając jednocześnie przekonującego wyводу prawnego uzasadniającego występujące na tym tle wątpliwości co do wykładni prawa.

Pojęcie „oczywistej zasadności skargi”, jako przesłanki jej przyjęcia do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) nie jest tożsame z zasadnością skargi. Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, albo też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę. Argumentacja uzasadnienia wniosku o przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania, poprzestająca na odwołaniu się do uzasadnienia podstaw skargi, nie daje podstaw do takiej oceny.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania przed Sądem drugiej instancji, którą Sąd Najwyższy bierze po rozprawę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

eb